

JÁ V NORMALIZACI

Dneska v noci se mi zdál divný sen. Ocitla jsem se v době, kdy moje mamka chodila do druhé třídy, což bylo v roce 1985. Možná to bylo proto, že jsme si včera odpoledne povídaly, jaké to bylo, když byla mamka malá. Ale teď zpět k tomu snu...

Zdálo se mi, že jsem se objevila u dědy a babičky v bytě na Březinova 109, ale adresa byla Antonína Zápotockého 109, mojí mamce bylo 7 let a já jsem byla pro všechny kromě ní neviditelná.

To ráno jsem s ní vyrazila do školy. Byl podzim, možná konec října nebo začátek listopadu a my šly na stejnou základku, kterou jsem navštěvovala já, jenže teď to nebyla ZŠ Demlova, ale ZŠ Semilucká I. „Proč Semilucká?“ ptala jsem se. „To je podle města Semiluky v SSSR, se kterým má Jihlava družbu!“ odpověděla mi mamka.

Škola uvnitř vypadala taky jinak. Místo šatních skříněk tam byly drátěné klece, všichni byli oblečení jak ze seriálu „Vyprávěj“, ve třídě na zdi visel obraz prezidenta Gustava Husáka a paní učitelku děti oslovovaly soudružko.

První hodinu měli výtvarku a kreslili Auroru. Vůbec jsem netušila, co to je, ale všichni malovali nějakou loď a soudružka učitelka jim k tomu vyprávěla, že křižník Aurora svým výstřelem zahájil 7. listopadu 1917 Velkou říjnovou socialistickou revoluci (VŘSR) v Sovětském svazu. Proč je to Velká říjnová socialistická revoluce, když Aurora vystřelila

v listopadu, moje mamka nevěděla, jenom říkala, že se to takto musí slavit.

Po výtvarce byla čeština a matika. Přišlo mi, že se tam učili stejné věci jako si pamatuji z druhé třídy já, jenom měli trošku jiné učebnice. Pak následoval tělocvik. Všechny holčičky cvičily v bílém tričku a modrých trenýrkách, které vypadaly jako kalhotky. Kluci se převlékli do bílého tílka a červených trenek. Na nohách měli všichni na boso cvičky, kterým říkali jarmilky. Musela jsem se smát, jak v tom vypadali všichni stejně legračně, ale jim to přišlo asi úplně normální.

V tělocviku plnili nějaké disciplíny z Odznaku zdatnosti ČSTV. Když tělocvik skončil a vrátili se do třídy, čekala tam na ně soudružka ředitelka a jejich pionýrská vedoucí ve světle modré košili a tmavě modré sukni s červeným šátkem kolem krku a všechny děti skládaly slib jisker: „Slibuji dnes přede všemi, jako jiskra jasná, chci žít pro svou krásnou zemi, aby byla šťastná.“ Poté jim připnuli malý odznáček s rudou pěticípou hvězdou uprostřed a děti vypadaly pyšně a spokojeně.

Ze školy šla maminka podchodem k obchodnímu centru na Březinkách. Tam, kde je dnes supermarket Albert, byly potraviny Jednota a naproti papírnictví, ze kterého stála dlouhá fronta. Mamka se do ní zařadila a hodinu a půl stála na toaletní papír Harmasan, který na ni naštěstí nakonec vyšel, protože si každý směl koupit pouze jedno balení (= 4 ruličky).

Odpoledne měla trénink orientačního běhu v TJ Spartak Jihlava a ještě chodila do kroužku běžeckého lyžování v TJ Modeta Jihlava. Po tréninku si udělala úkoly a mohla se podívat na Večerníček v televizi. Obraz byl černobílý, vysílali jen dva programy a každý pořad uváděla hlasatelka, která říkala, co bude v televizi následovat. Večerníček začínal úplně stejnou znělkou, jakou má dodnes, což mě tak překvapilo, že jsem se probudila.

Chvíli jsem byla úplně zmatená, nevěděla jsem, co se děje a kde to jsem, ale pak jsem se rozhlédla, poznala svůj pokojíček a oddechla jsem si, že jsem zase zpátky v roce 2022.